

Adj, Uram, humorérzéklet!

Egyházi anekdotagyűjtemény

BUDAPEST, 2022

A könyv a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával jelent meg.

Szerkesztette
BODA ZSUZSA

Illusztrálta
KOCZOR TAMÁS

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli hozzájárulásához van kötve.

© Szerzők, 2022

Illusztrációk © Koczor Tamás, 2022

© Magyarországi Evangélikus Egyház Luther Kiadója, 2022

Jókedv bőséggel

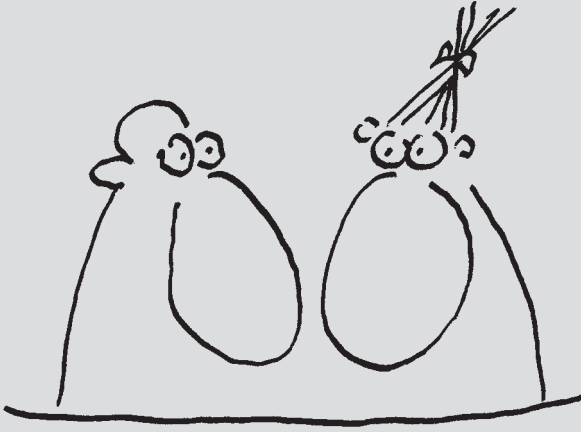
Az anekdotagyűjtemény címe – *Adj, Uram, humorérzék!* – egybecseng nemzeti imádságunk első kérésével: „Isten, áldd meg a magyart / Jó kedvvel, bőséggel...” Azaz: bőséges kegyelemmel, Isten jókedvével.

Az evangélikus lelkiség, kegyesség jellemző vonásai között szoktuk emlegetni a derűt, az úgynevezett lutheri hilaritást. Luther Márton asztali beszélgetései között gyakran találkozhatunk a reformátor olykor vastos humorával is. Félreértéseket elkerülendő, nem árt tisztázni, hogy ez a derű nem joviális személyiségéből táplálkozik. A humorérzék nem valamiféle genetikai örökség, megőrzendő hagyomány, hanem Isten áldása, amely igen mély teológiai, bibliai forrásból fakad. Visszavezet ahhoz az ajándékhoz, amelyről maga Luther így vall: „Az egyház kincse valójában Isten dicsőségének és kegyelmének szent evangéliuma...” Aki megtalálja az evangéliumot, pontosabban: akire rátalál ez az evangélium, az örömhír, annak életét felvidítja Isten jókedve, a kegyelem evangéliuma.

Az örömhír felderít, és elvezet arra a szabadságra, amelyről Gyökössy Endre református lelkész, pszichológus így tesz szellemesen bizonyosságot: „Boldogok, akik nevetni tudnak önmagukon, mert nem lesz vége szórakozásuknak.” Ezt a végtelen „szórakozási” lehetőséget élik meg az evangélikus lelkészek, amikor kötetlen formában találkoznak, és bőséges jókedvvel megosztják életük, szolgálatuk derűs pillanatait. Ez a gyűjtemény ebből a jókedvből szeretne ízelítőt adni.

Hála a Forrásért! Köszönet a megosztott jóízű humor-kortyokért.

Gáncs Péter
nyugalmazott evangélikus püspök

Esküvő

Az első

Fiatal jegyespár érkezik a lelkészi hivatalba. A lelkész megkérdezi, miért szeretnének templomi esküvőt, ha egyébként nem szoktak részt venni az egyházi alkalma-
kon. A menyasszony rögtön kész a válasszal:

– Legyen szép az esküvő! Ez lesz az első!

Szereted-e?

Szívesen vállaltam a hétvégi helyettesítést a szolgálati helyemhez közeli gyülekezetben. Volt szombati esküvő, vasárnapi istentisztelet keresztelővel, és ünnepeltük az Úr szent vacsoráját. Otthoni hetes beosztású lelkészi rendszerünk lehetővé tette a teljes helyettesítést.

Azon a szombaton igazi lakodalom volt sokadalommal. Az esküvő előtt – mint utóbb kiderült – egy órával hamarabb érkeztem a templomhoz. Jó ideig zavartan topogtam a templomajtóban, szorongva, hogy a napot vagy

az órát tévesztettem-e el. A kezdés előtt tizenöt perccel érkező kántor megnyugtatóan, hogy nem tévesztettem el a napot, érkezésemkor a polgári esküvő kezdődött. Ha ez lett volna a legnagyobb baj... De nem ez volt.

A násznép betódult a méreletes templomba, és az elegáns ifjú pár a tanúk kíséretében ünnepélyesen az oltár elé vonult. Zengett az orgona, sugárzott a fiatalok arca, én pedig több évtizedes rutinnal, kívülről tudott liturgiával, szabadon mondandó igehirdetéssel a fejemben békésen vártam az elcsendesedésre. Elkövetkezett.

Szerettem volna személyes lenni, ezért beleszórtam az igehirdetésbe a megbeszélés szerint az oltáron hagyott cédulán olvasható neveket: „Amikor te, Máté Pál, megszeretted a melletted álló Gál Anikót, Isten rendje szerint...” – és így tovább. (A nevek fiktívek.) Még vagy kétszer megismételtem a neveket. Sajnos nem vettem észre semmit. A nagy tömeg csendben volt, figyelmeztető mocorgásnak semmi nyoma, a vőlegény és a menyasszony pedig ártatlan tekintettel meredt rám.

A liturgia szerint megkérdeztem először a vőlegényt, hogy szereti-e a mellette álló Gál Anikót, akit házas társul választott. Nem jött válasz. Se hangosan, se suttogva. A szálás fiatalember elegáns öltönyében állt, mint a cövek, zárt szájjal. Kissé meglepődtem, de nem volt mit tennem, némi határozottsággal és biztató kézmozdulattal megismételtem a kérdés elejét:

– No hát, szereted-e?

Bizonytalan, lassú, elrévedő választ kaptam, majdnem énekelve:

– Hááát, sze-szeereetem...

A többi kérdéssel nem volt baj, azaz „akart”, és „készen volt”.

Nem volt idő csodálkoznom, mert így jártam a menyasszonnyal is. Megkérdeztem, hogy szereti-e a mellette álló Máté Pált. Elsőre ő sem válaszolt, csak nagy, kerek szemekkel nézett rám. Őt is biztattam:

– No hát, szereted-e?

S legalább olyan bizonytalan volt az ő válasza is. Nem értettem a helyzetet. Kényszerházasság? Talán föld a földhöz? Vagy üzlet az üzlethez? No, majd megszeretik egymást, reménykedtem.

Folytatnom kellett a liturgiát, és a gyűrűk átadása után következett az eskü. Engedelmesen letérdeltek, megfogták egymás kezét, a népes gyülekezet felállt, és a szokásos módon elkezdtem az eskü szövegét:

– Én...

És jött a folytatás világosan és érthetően:

– Én, Gajdács Mihály, esküszöm...

Azt hittem, fejemre omlik a templompadlás. Az egy héttel korábbi nevek felejtődtek ott az oltáron. Rettegetes volt rájönni, hogy végig rossz neveket mondtam. Oldalra sandítottam: kétfelől legalább két-két videokamera surrogott. Megörökítették.

Annyira a hatása alatt voltam ennek a malórnek,

hogy a másnapi keresztelőn sikerült zavarba hoznom a keresztmamát. A rend szerint megkérdeztem, hogy mi a gyermek neve. Ő pontosan és hangosan megválaszolta, mire én az előző napi élmény bénító hatása alatt, riadtan kérdeztem vissza:

– Biztos?

R. J.

Majd

Az esküvőn a liturgia szerint a lelkész megkérdezte a vőlegényt:

- Szereted-e a melletted álló Katalint?
- Nem szeretem – jött a válasz.
- Nem baj, fiam, majd megszereted.

Kérdés

12

A nagy múltú, kőbányai templomépítő lelkész tudva-levőleg nem tudott jól magyarul. Egy esküvőn a menyasszony megtermett hölgy volt, a vőlegény ezzel szemben cingár, vékony emberke. A lelkész a szertartáson az esketési kérdéseknél így fordult a vőlegényhez:

- Szereted ezt a kezeden álló nőt?